

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17CoCsp/53/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119250522
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6119250522.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov JUDr. Dušana Ďuriana a JUDr. Jozefa Zlochu ako členov senátu, v spore žalobkyne C. K., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom P. XXXX/XX, XXX XX J. J., zast. Občianskym združením OSPO Martin, so sídlom J. Š. Šikuru 4850/1, 036 61 Martin - Priekopa, IČO: 52 354 237, proti žalovanému Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, zast. Advokátskou kanceláriou GOLIÁŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. Mája 173/11, 911 01 Trenčín, pobočka kancelárie a adresa pre doručovanie Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 47 234 679, v konaní o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 14Csp/40/2019-80 z 15. júna 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

II. Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie určil, že úver poskytnutý na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver a revolvingový úver č. XXXXXXXXXXXX, uzavretej dňa 25. 06. 2015 medzi žalobkyňou a žalovaným, je bezúročný a bez poplatkov (prvý výrok) a vyslovil, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, ktoré je povinný žalovaný zaplatiť žalobkyni v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o ich výške, ktoré bude vyhotovené vyšším súdnym úradníkom (druhý výrok).

1.1 Z obsahu spisu a odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou podanou na súde prvej inštancie dňa 27. 03. 2019 domáhala určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobkyňa uzatvorila so žalovaným Zmluvu o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver a revolvingový úver č. XXXXXXXXXXXX (ďalej aj „zmluva“), na základe ktorej poskytol žalovaný žalobkyni úver vo výške 2 600,- Eur. Vzťah založený predmetnou zmluvou považoval súd prvej inštancie za spotrebiteľský, spadajúci pod právnu úpravu zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z. z.“). Súd prvej inštancie vyslovil názor, že v zmluve absentuje v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ktorý je uvedený len v podobe „84 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci,“ čo nie je v súlade so zákonom č. 129/2010 Z. z. a pre bežného spotrebiteľa nemá nijakú výpovednú hodnotu. Takýto údaj považoval súd prvej inštancie za neurčitý a zavádzajúci. Ďalej súd prvej inštancie skonštatoval, že predmetná zmluva taktiež neobsahuje údaje o adrese predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.

z. V zmluve je síce uvedené, že „sťažnosti, reklamácie a ostatné podanie môžete uplatniť na adrese Home Credit Slovakia, a.s., uvedenej v hlavičke tejto zmluvy“, avšak citované zákonné ustanovenie výslovne požaduje, aby v zmluve bola uvedená adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, ktorú preto nie je možné bez ďalšieho stotožniť so sídlom predajcu. Námietku žalovaného týkajúcu sa eurokonformného výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z. považoval súd prvej inštancie za správnu, avšak mal za to, že pre vyslovenie záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy postačuje absencia čo i len jednej obligatórnej náležitosti. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie žalobe žalobkyne vyhovel v celom rozsahu a určil, že úver zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere je bezúročný a bez poplatkov.

1.2 O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobkyni, ktorá bola v spore plne úspešná, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s poukazom na § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C. s. p.“) v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) C. s. p., t.j z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že veriteľ použil objektívne zistiteľné kritériá, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť aká je doba trvania zmluvy a kedy je konečná splatnosť úveru. Spotrebiteľ teda disponuje touto informáciou, a preto zmluva obsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. Zákon č. 129/2010 Z. z. v znení platnom a účinnom ku dňu 01. 05. 2018 zmenil znenie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. d) tak, že povinnou náležitosťou je už len uvádzanie doby trvania zmluvy, ktorá je dodržaná. Na podporu svojej argumentácie žalovaný poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 10Csp/90/2017 zo dňa 15. 01. 2018, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/368/2017 zo dňa 17. 09. 2018, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/172/2018 zo dňa 25. 06. 2019, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Co/10/2018 zo dňa 16. 08. 2018 a Okresného súdu Poprad sp. zn. 17Csp/158/2017 zo dňa 21. 11. 2017. Uviedol, že v uznesení Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 499/2011 zo dňa 22. 11. 2011 vyslovil súd názor, že jedným z princípov právneho štátu je aj zachovávanie istoty pri rovnakom posudzovaní totožných otázok v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní náležitostí úverových zmlúv je judikatúra súdov rôznorodá a nejednoznačná a žalovaný by nemal byť sankcionovaný za svoj výklad zákona, pri ktorom sa ani súdy nevedia zjednotiť. Názory súdov pri vyhodnocovaní náležitostí zmluvy skorigoval Súdny dvor EÚ v rozhodnutí vo veci C-42/15 zo dňa 09. 11. 2016 a následne Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo/146/2017 zo dňa 22. 02. 2018. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. je potrebné vykladať z pohľadu princípu právnej istoty a princípu eurokonformného výkladu právnej normy.

2.1 Súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil ako absentujúcu aj náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. Ku dňu uzavretia zmluvy dňa 25. 06. 2015 zákon č. 129/2010 Z. z. neupravoval v ustanovení § 9 ods. 2 písm. c) povinnosť uvádzať adresu predávajúceho. Vyhlásenie úverovej zmluvy za bezúročnú a bezpoplatkovú z dôvodu nedodržania neexistujúcej náležitosti považuje žalovaný za nezákonné a v rozpore s právom na spravodlivý proces. V čase uzatvorenia zmluvy ustanovenie § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. upravovalo povinnosť uvádzať adresu veriteľa, ktorá je uvedená hneď pod názvom zmluvy. Súčasne je v úverovej zmluve na strane 3 uvedené, že sťažnosti, reklamácie a ostatné podania sa môžu uplatniť na adrese Home Credit Slovakia, a.s. uvedenej v hlavičke zmluvy. Sankcionovanie neuvedenia adresy veriteľa je podľa žalovaného neprimeraná sankcia, keďže žalobkyňa mohla riadne posúdiť rozsah svojho záväzku. V zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 zo dňa 09. 11. 2016 sa vyžaduje v prípade sankcionovania bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou zmluvy uplatňovanie princípu primeranosti. Takáto požiadavka by mala byť kritériom aj pre eurokonformný výklad vnútroštátneho práva. S poukazom na vyššie uvedené žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná náhradu trov konania.

3. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu prostredníctvom svojho zástupcu uviedla, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne a poukázala pritom na rozsudky Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27CoCsp/14/2020 zo dňa 36.05.2020, sp. zn. 5Co/128/2019 zo dňa 04.12.2019 a rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/44/2019 zo dňa 31. 01. 2020. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

4. Krajský súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalovaného podľa § 34 C. s. p. preskúmal vec v rozsahu odvolania podľa § 379 C. s. p. z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C. s. p. a mimo nich v rozsahu väd týkajúcich sa procesných podmienok v zmysle § 380 ods. 2 C. s. p., ktoré vady nezistil, bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C. s. p. z dôvodu, že pre rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a prejednanie veci na odvolacom pojednávaní nevyžadoval dôležitý verejný záujem. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k názoru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutom prvom výroku vo veci samej a v druhom výroku o trovách konania vecne správny a je potrebné ho podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdiť.

5. Podľa § 9 ods. 2 písm. c) a f) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (25. 06. 2015) zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: c) adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť a f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

6. Odvolací súd sa nestotožňuje s právnym záverom súdu prvej inštancie ohľadom absencie náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. v zmluve. Odvolacia argumentácia žalovaného je v tejto časti dôvodná. Odvolací súd poukazuje na to, že do 31. 03. 2015 musela v zmysle § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Od 01. 04. 2015 však došlo zákonom č. 35/2015 Z. z. k zmene ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. s tým, že sa slovo "predávajúceho" nahradilo slovom "veriteľa" z dôvodu zosúladenia so systematickou zákona, nakoľko pojem predávajúci nebol zadefinovaný. V znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (25. 06. 2015) tak zmluva o spotrebiteľskom úvere musela obsahovať adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Súd prvej inštancie pri konštatovaní absencie uvedenej obligatórnej náležitosti vychádzal z nesprávnej časovej verzie daného právneho predpisu, keď uviedol, že „predmetná úverová zmluva taktiež (ako to bolo namietané zo strany žalobkyne) neobsahuje údaje o adrese predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť (§ 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzavretia zmluvy)“. Okrem toho je v zmluve o spotrebiteľskom úvere na strane 3 v odseku 3 výslovne ustanovené, že: „sťažnosti, reklamácie a ostatné podanie môžete uplatniť na adrese Home Credit Slovakia, a.s. uvedenej v hlavičke tejto zmluvy“. Konštatovanie súdu prvej inštancie, aby bola v zmluve uvedená osobitne adresa sídla a osobitne adresa na uplatnenie sťažností, reklamácií alebo ostatných podaní považuje odvolací súd za nadbytočné, keď z uvedeného znenia musí byť priemernému spotrebiteľovi zrejmé, že reklamáciu alebo sťažnosť si môže uplatniť na adrese: Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, uvedenej v hlavičke zmluvy, ktorá je zároveň adresou sídla veriteľa. Takéto ustanovenie v zmluve považuje odvolací súd za dostatočne zrozumiteľné a jasné, ktoré nemá vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku.

7. Pre vyslovenie záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru však postačuje ak chýba čo i len jedna obligatórna náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. Odvolací súd je toho názoru, že právny názor súdu prvej inštancie o absencii termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v predmetnej zmluve je správny. Z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem iného obsahovať termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Význam ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. spočíva v tom, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti zo zmluvy. Aj keď zákon výslovne nevyžaduje, aby zmluva obsahovala konkrétny dátum konečnej splatnosti úveru, musí ísť o také vyjadrenie, ktoré spotrebiteľovi v každom okamihu umožňuje bez ťažkostí a s istotou konkrétny dátum konečnej splatnosti úveru jednoznačne identifikovať. Údaj o termíne konečnej splatnosti v zmluve uvedený ako „84 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci“ (bod 41 zmluvy) za takýto odvolací súd nepovažuje, pretože predovšetkým v okamihu uzavretia spornej zmluvy nebolo možné zo strany spotrebiteľa bez ťažkostí a s istotou hneď jednoznačne určiť konkrétny dátum konečnej splatnosti úveru. Spotrebiteľ totiž v deň uzatvorenia zmluvy o úvere nemá vedomosť o tom, kedy mu bude predmetný úver poskytnutý (zo samotného textu zmluvy tento údaj nevyplýva) a teda mu v tento deň nemôže byť zrejmý ani termín konečnej splatnosti úveru. Zmätočne pri určení termínu konečnej splatnosti podľa odvolacieho súdu pôsobí aj doložený splátkový kalendár zmluvy (č. I. 18 spisu), z ktorého vyplýva splatnosť piatej a každej nasledujúcej splátky vždy posledný deň v mesiaci, čo je v rozpore so znením zmluvy, v ktorej je pod bodom 41. uvedené, že „Prvá

splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka.“ Zo zmluvy ani z obsahu spisu zároveň nevyplývalo, že by bol splátkový kalendár v takomto znení (resp. vôbec) v čase uzatvorenia zmluvy predložený žalovanej. Stanovenie termínu konečnej splatnosti tak, ako ho uviedol veriteľ, spôsobuje spotrebiteľovi ťažkosti s odvodením presného dňa konečnej splatnosti a v dôsledku nejasného uvedenia môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku ako to má na mysli rozhodnutie Súdneho dvora EU vo veci C-42/15, na ktoré žalovaný v odvolaní odkazuje. Takýto neurčitý (a teda absentujúci v zmluve) údaj o termíne konečnej splatnosti úveru podľa názoru odvolacieho súdu neumožňuje dlžníkovi poznať všetky podmienky budúceho plnenia z uzavretej zmluvy a úver je potrebné považovať v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. za bezúročný a bezpoplatkový.

8. Súd prvej inštancie rozhodol v napadnutom rozsudku v druhom závislom výroku o nároku žalobkyne na náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 C. s. p.) v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku a z tohto dôvodu bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený v zmysle § 387 ods. 1 C. s. p. aj v tejto časti.

9. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pretože plný úspech v odvolacom konaní mala žalobkyňa. O výške a prijímateľovi náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 C. s. p. súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, preto odvolací súd určil začiatok lehoty na plnenie náhrady trov odvolacieho konania podľa § 232 ods. 2 C. s. p. od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

10. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).